

Rîu înspre mare

Dragos Niculescu

Liniștit în eternul său rost,
Priveghindu-și albastra sa undă,
Curge rîul, din cei care-am fost,
Către cei ce azi vor să se-ascundă.

Valuri reci, spre-un hotar lunecînd,
Printre maluri, spre apa sărată,
Două frunze răzlețe plîngînd
După creanga de toamnă uscată.

Dacă rîul ar merge-napoi,
La izvorul ascuns într-un munte,
Am fi pietre din nou amîndoi,
Căutînd, prin mușchi verde, o punte.

Spală apa scînteie și jar
Din povestea terestră și veche,
Ud și stins, fostul nostru amnar
Mai aprinde doar alge pereche.

Și, tîrziu, poate-un țărm s-o ivi
Inutil, cu nisipuri bizare,
Însă noi mai departe-om pluti –
Valuri dulci răzbunate de sare.